

Cartea lui Daniel — Numărul o sută opt

Demascarea simbolismului profetic: o analiză cuprinzătoare a celor șapte trâmbițe din Apocalipsa

Jeff Pippenger

2024-02-29

वलियम मलिरलाई प्रकाशको पुस्तकमा उल्लिखित सात मण्डलीहरू, सात मोहोरहरू र सात तुरहीहरूमार्थ महान् ज्योति प्रदान गरिएको थियो। उनले ती भविष्यसूचक प्रतीकहरूलाई पगानवादपछि पौपवाद आउने दुई उजाड पार्ने शक्तहरूको रूपरेखाभित्ति स्थापति गरे। उनले ती प्रतीकहरूको प्रत्येक भविष्यसूचक विशेषता देखेनन्, तर उनले जे देखे, त्यसले प्रेरतिहरूको समयदेखि संसारको अन्त्यसम्म परमेश्वरको मण्डलीको आन्तरिक इतिहास र बाह्य इतिहाससम्बन्धी आधारभूत बुझाइ स्थापति गर्थो। आन्तरिक इतिहास मण्डलीहरूद्वारा प्रतनिधित्व गरिएको थियो, र मण्डलीहरूको बाह्य इतिहास मोहोरहरूद्वारा प्रतनिधित्व गरिएको थियो। उनले तुरहीहरू रोममार्थ परमेश्वरको न्यायका प्रतीकहरू हुन्, जसले संसारको अन्त्यमा रोममार्थ हुने परमेश्वरको न्यायलाई पूर्वछायाङ्कति गर्थे, भन्ने देखे; तापन उनले संसारको अन्त्यको रोम त्रविधि संघद्वारा बनेको थियो भन्ने कुरा देखेनन्।

Cartea scrisă de Uriah Smith, intitulată Daniel and Revelation, conține unele idei eronate, dar a fost identificată de Sora White drept „mâna ajutătoare a lui Dumnezeu”. Ea a arătat că aceasta trebuia să fie răspândită împreună cu The Great Controversy, Patriarchs and Prophets și The Desire of Ages. Susținerea ei puternică nu însemna că această carte se afla pe același nivel de inspirație ca și cărțile ei, ci că volumul conținea „o învățătură măreață” și fusese răspunzător pentru „aducerea multor suflete prețioase la cunoașterea adevărului”.

Cartea folosește logica profetică millerită, însoțită de concepte ale profeției care nu fuseseră văzute înainte de 22 octombrie 1844. Ne vom referi la pasaje din carte pe măsură ce expunem întreita aplicare a celor trei Vaiuri.

Miller a afirmat că „cele șapte trâmbițe sunt o istorie a șapte judecăți deosebite și grele trimise asupra pământului, sau a împărăției romane”. Primele patru trâmbițe reprezintă judecățile aduse asupra Romei păgâne, iar a cincea și a șasea trâmbiță au fost judecățile lui Dumnezeu aduse asupra Romei papale, însă Miller nu ar fi recunoscut că a șaptea trâmbiță reprezenta judecata lui Dumnezeu asupra Romei Moderne. Vorbind despre cele șapte peceti și cele șapte trâmbițe din Apocalipsa, Uriah Smith a scris:

„După ce a luat cartea, Mielul începe îndată să deschidă pecetile; iar atenția apostolului este îndreptată spre scenele care se desfășoară sub fiecare pecete. Numărul șapte a fost deja remarcat ca desemnând în Scripturi deplinătatea și desăvârșirea. Prin urmare, cele șapte peceti cuprind întregul unei anumite clase de evenimente; iar ideea că ele s-ar întinde poate până în vremea lui Constantin, iar cele șapte trâmbițe ar constitui o altă serie de la acel timp mai departe, nu poate fi corectă. Trâmbițele desemnează o serie de evenimente care au loc concomitent cu evenimentele pecetilor, dar de un caracter cu totul diferit. O trâmbiță este un simbol al războiului; de aceea, trâmbițele desemnează mari frământări politice care urmează să aibă loc între națiuni în timpul epocii Evangheliei. Pecetile desemnează evenimente cu caracter

religios și conțin istoria bisericii de la deschiderea erei creștine până la venirea lui Hristos.”
Uriah Smith, Daniel and Revelation, 431.

O trâmbiță este un simbol al războiului și al tulburării politice. Referindu-se la versetul doi din capitolul opt al Apocalipsei, Smith afirmă:

„Versetul 2. Și am văzut pe cei șapte îngeri care stăteau înaintea lui Dumnezeu; și lor li s-au dat șapte trâmbițe.”

„Acest verset introduce o serie nouă și distinctă de evenimente. În peceți am avut istoria bisericii în perioada numită dispensațiunea Evangheliei. În cele șapte trâmbițe, introduse acum, avem principalele evenimente politice și războinice care urmau să aibă loc în același timp.”
Uriah Smith, Daniel and Revelation, 476.

Pecețea a șaptea este deschisă în primele șase versete ale capitolului opt din Apocalipsa, iar pe fundalul deschiderii peceții a șaptea, șapte îngeri cu șapte trâmbițe sunt pregătiți să sune.

Og da han hadde åpnet det syvende seglet, ble det stille i himmelen omkring en halv time. Og jeg så de sju englene som står for Gud; og det ble gitt dem sju basuner. Og en annen engel kom og stilte seg ved alteret med et gyllent røkelseskar; og det ble gitt ham mye røkelse, for at han skulle bære den fram sammen med alle de helliges bønner på gullalteret som står foran tronen. Og røyken av røkelsen, sammen med de helliges bønner, steg opp for Gud fra engelens hånd. Og engelen tok røkelseskarret, fylte det med ild fra alteret og kastet det på jorden; og det kom røster og tordener og lyn og jordskjelv. Og de sju englene som hadde de sju basunene, gjorde seg rede til å blåse i dem. Åpenbaringen 8:1–6.

Postoji proročanska anomalija koju smo prepoznavali u prethodnim člancima, ali kojoj još nismo posebno pristupili u pogledu njezina osebujnoga proročanskog fenomena. Ta se anomalija sastoji u tome da se simboli koji predstavljaju niz razdjelnica u proročanskoj povijesti svi zajedno sabiru pri završetku povijesti koju predstavljaju. Pokazali smo da četiri naraštaja laodicejskoga adventizma, predstavljena četirima gadostima iz osmog poglavlja Ezekielia, označuju određene razdjelnice, ali da se svaka od njih, kao kušnja, ponavlja u povijesti pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće. Ta se anomalija nalazi i u sedam truba, jer premda one predstavljaju posebne sudove nad poganskim, papinskim i suvremenim Rimom, sve se one ponovno sabiru kada izvršni sud nad suvremenim Rimom započne pri uskoro dolazećem zakonu o nedjelji.

Cele șapte trâmbițe au date specifice la care s-au împlinit în trecut, însă sora White îi așază, de asemenea, pe cei șapte îngeri cu șapte trâmbițe din capitolul opt al Apocalipsei în istoria legii duminicale care urmează să vină în curând.

«দখেলাম, তিনি যখন পঞ্চম মোহর খুললিনে, তখন বদীর নীচে সেই সকলের প্রাণসমূহ, যাঁহারা ঈশ্বরকে বাক্যের জন্ম এবং তাঁহারা যো সাক্ষ্য ধারণ করিয়াছিলেন তাহাৰ জন্ম নহিত হইয়াছিল। আর তাঁহারা উচ্চস্বরে ক্রন্দন করিয়া বললিনে, কতকাল, হে প্রভু, তুমি যিনি পবিত্র ও সত্য, পৃথিবীর অধিবাসীদের উপরে আমাদেৱে রক্তেৰে বচিাৰ ও প্ৰতশিোধ করবি না? এবং তাঁহাদেৱে প্ৰত্যেকেকে শুভ্ৰ বস্ত্ৰ প্ৰদান করা হইল [তাঁহাদগিকে শুচি ও পবিত্ৰ বলিয়া ঘোষণা করা হইল]; এবং তাঁহাদগিকে বলা হইল, যনে তাঁহারা আর অল্পকাল বশ্ৰাম করেনে, যতক্ষণ না তাঁহাদেৱে সহদাসগণও এবং তাঁহাদেৱে ভ্ৰাতৃবৰ্গও, যাঁহারা

তাহাদরে ন্যায় নহিত হইবনে, পূর্ণসংখ্যায় উপস্থতি হন” [পুরকাশতি বাক্য ৬:৯-১১]।
এখানে যোহনরে নকিট যো দৃশ্যসমূহ উপস্থতি করা হইয়াছিল, তাহা তৎকালীন বাস্তব
ঘটনা ছিল না; বরং ভবিষ্যতরে এক নরিদৃষ্টি সময়পর্বে যাহা ঘটবি, তাহাই ছিল।»

„Apocalipsa 8:1–4 citat.” Manuscript Releases, volumul 20, 197.

Në pasazhin e mëparshëm, Motra White e zbaton dialogun dhe përmbushjen e vulës së pestë në periudhën kur shtatë engjëjt janë gati t’u bien borive në kapitullin tetë, por ajo e vendos gjithashtu të njëjtën paraqitje në historinë e dy zërave të Zbulesës, kapitulli tetëmbëdhjetë.

„Atunci când a fost deschisă pecetea a cincea, Ioan Revelatorul a văzut în viziune, sub altar, ceata celor care au fost uciși pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Isus Hristos. După aceasta au urmat scenele descrise în capitolul al optsprezecelea din Apocalipsa, când cei care sunt credincioși și adevărați sunt chemați să iasă din Babilon. [Apocalipsa 18:1–5, citat.]” Manuscript Releases, volumul 20, 14.

Cele șapte trâmbițe reprezintă judecata lui Dumnezeu în istoria Romei păgâne, papale și moderne, dar ele sunt, de asemenea, reprezentate în istoria datei de 11 septembrie 2001 și în cea de-a doua voce a legii duminicale care urmează să vină curând. După ce abordează primele șase versete din capitolul opt al Apocalipsei, Uriah Smith începe să prezinte împlinirile istorice ale primelor patru trâmbițe.

„Subiectul celor șapte trâmbițe este reluat aici și ocupă restul acestui capitol și întregul capitol 9. Cei șapte îngeri se pregătesc să sune. Sunetul lor intervine ca o completare a profeției din Daniel 2 și 7, începând cu destrămarea vechiului imperiu roman în cele zece diviziuni ale sale, despre care, în primele patru trâmbițe, avem o descriere.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 477.

Smith identifică faptul că primele patru trâmbițe au fost judecățile lui Dumnezeu asupra Romei păgâne. El citează versetul șapte, care identifică caracteristicile profetice ale primei trâmbițe, iar apoi îi identifică împlinirea istorică.

„Prima plagă și grea judecată care a căzut asupra Romei Apusene în cursul decăderii ei a fost războiul cu goții sub Alaric, care a deschis calea pentru incursiunile ulterioare. Moartea lui Teodosie, împăratul roman, a avut loc în ianuarie 395, iar înainte de sfârșitul iernii goții sub Alaric erau deja înarmați împotriva imperiului.

„Prima invazie sub Alaric a pustiit Tracia, Macedonia, Attica și Peloponezul, dar nu a ajuns până la cetatea Romei. La a doua sa invazie însă, căpetenia gotică a trecut Alpii și Apeninii și s-a arătat înaintea zidurilor «cetății eterne», care curând a căzut pradă furiei barbarilor.”

„Sunetul celei dintâi trâmbițe își are locul spre sfârșitul secolului al patrulea și mai departe și se referă la aceste invazii pustiitoare ale Imperiului Roman sub goți.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 478.

Smith îl identifică pe Alaric drept simbolul judecății lui Dumnezeu asupra Romei păgâne, reprezentat de cea dintâi trâmbiță. Fiecare dintre trâmbițe are o figură istorică ce o reprezintă; Alaric reprezintă venirea primei trâmbițe de la sfârșitul secolului al patrulea. Miller nu putea să

vădă că această trâmbiță a fost adusă asupra Romei din pricina impunerii duminicii, căci Miller păzea duminica. Și Smith a omis acest fapt, însă Smith a recunoscut că cea dintâi lege duminicală impusă a fost instituită de Constantin în anul 321. Regula profetică de bază asociată cu impunerea duminicii este întotdeauna aceeași, căci Dumnezeu nu Se schimbă, iar acea regulă este că „apostazia națională este urmată de ruină națională”. Alaric reprezintă începutul ruinei naționale, care a început chiar în perioada în care Constantin a promulgat cea dintâi lege duminicală.

Smith continuă citând versetul opt, care identifică a doua trâmbiță, și apoi își continuă comentariul:

„Imperiul Roman, după Constantin, a fost împărțit în trei părți; de aici și observația frecventă: „a treia parte a oamenilor” etc., cu aluzie la a treia parte a imperiului care se afla sub biciul pedepsei. Această împărțire a regatului roman s-a făcut la moartea lui Constantin, între cei trei fii ai săi: Constanțiu, Constantin al II-lea și Constans. Constanțiu stăpânea Răsăritul și și-a fixat reședința la Constantinopol, metropola imperiului. Constantin al II-lea deținea Britannia, Galia și Spania. Constans deținea Illyricum, Africa și Italia. (Vezi Istoria ecleziastică a lui Sabine, p. 155.) Cu privire la acest fapt istoric bine cunoscut, Elliott, citat de Albert Barnes în notele sale la Apoc. 12:4, spune: „De cel puțin două ori, înainte ca Imperiul Roman să ajungă împărțit în mod permanent în cele două părți, cea de Răsărit și cea de Apus, a existat o împărțire tripartită a imperiului. Cea dintâi a avut loc în anul 311 d.Hr., când a fost împărțit între Constantin, Liciniu și Maximin; cealaltă, în anul 337 d.Hr., la moartea lui Constantin, între Constans și Constanțiu.”” Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 480.

Fenomenul istoric al împărțirii Romei în trei părți, precum și în două părți, la care fac referire istoricii citați de Smith, constituie elementele Romei care identifică întreita unire a Romei Moderne, alcătuind o structură împărțită în două, reprezentând combinația dintre biserică și stat. Când Smith continuă, el identifică apoi figura istorică asociată cu cea de-a doua trâmbiță.

“Istoria ilustrativă a sunării celei de-a doua trâmbițe se referă în mod evident la invadarea și cucerirea Africii și, apoi, a Italiei de către înfricoșătorul Genseric. Cuceririle lui au fost în cea mai mare parte NAVALE; iar biruințele lui au fost „ca un munte mare arzând de foc, aruncat în mare”. Ce imagine ar putea ilustra mai bine, sau măcar la fel de bine, ciocnirea flotelor și prăpădul general al războiului pe țărmurile maritime? În explicarea acestei trâmbițe, trebuie să căutăm anumite evenimente care vor avea o legătură deosebită cu lumea comercială. Simbolul folosit ne conduce în mod firesc să ne așteptăm la tulburare și agitație. Nimic altceva decât un cumplit război maritim n-ar împlini profeția. Dacă sunarea primelor patru trâmbițe se referă la patru evenimente remarcabile care au contribuit la căderea Imperiului Roman, iar prima trâmbiță se referă la devastările goților sub Alaric, în aceasta căutăm în mod firesc următorul act succesiv de invazie care a zguduit puterea romană și a contribuit la prăbușirea ei. Următoarea mare invazie a fost aceea a „înfricoșătorului Genseric”, în fruntea vandalilor. Activitatea lui s-a desfășurat în anii 428–468 d.Hr. Acest mare căpeteniu vandal își avea cartierul general în Africa...”

„În privința rolului important pe care acest corsar îndrăzneț l-a jucat în căderea Romei, dl Gibbon folosește acest limbaj semnificativ: «Genseric, un nume care, în distrugerea imperiului roman, a meritat un rang egal cu numele lui Alaric și Attila.»” Uriah Smith, Daniel and

Revelation, 481, 484.

Smith, în timp ce îl cita pe istoricul Gibbon, care a evidențiat simbolurile istorice ale primelor trei trâmbițe, a identificat faptul că Genseric era a doua trâmbiță și apoi a spus că Genseric „merita un rang egal cu Alaric și Attila”. Alaric este prima trâmbiță, Genseric a doua, iar Attila Hunul era a treia trâmbiță, la care se face referire în versetul zece. Smith a arătat că a doua trâmbiță, reprezentată de Genseric, reprezenta istoria anilor „428-468”. Apoi Smith citează versetul zece, care identifică a treia trâmbiță, și își continuă narațiunea:

„În interpretarea și aplicarea acestui pasaj, suntem aduși la al treilea eveniment important care a avut ca rezultat subminarea imperiului roman. Iar în găsirea unei împliniri istorice a acestei a treia trâmbițe, vom fi îndatorați Notelor Dr. Albert Barnes pentru câteva extrase. În explicarea acestei Scripturi, este necesar, după cum spune acest comentator, «ca să existe vreun conducător sau războinic care ar putea fi asemănat cu un meteor strălucitor; a cărui traiectorie să fie în chip deosebit de strălucită; care să apară deodată CA o stea arzătoare și apoi să dispară ca o stea a cărei lumină a fost stinsă în ape». — Note on Revelation 8.

„Aici se presupune că această trâmbiță face aluzie la războaiele pustiitoare și la invaziile năprasnice ale lui Attila împotriva puterii romane, pe care le-a purtat în fruntea hoardelor sale de huni...”

„Și numele stelei se cheamă Pelin [arătând urmările amare].” Aceste cuvinte — care sunt legate mai strâns de versetul precedent, după cum arată chiar și punctuația din versiunea noastră — ne readuc pentru o clipă la caracterul lui Attila, la nenorocirea al cărei autor sau instrument a fost și la groaza pe care o inspira numele său.

„«Exterminare totală și ștergere», sunt termeni care desemnează cel mai bine calamitățile pe care le-a provocat.” El se numea pe sine „Biciul lui Dumnezeu”. Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

Historia celei de-a treia trâmbițe, reprezentată de Attila Hunul, s-a desfășurat din anul 441 până la moartea sa în anul 453. Smith citează apoi versetul doisprezece, care prezintă a patra trâmbiță și îl descrie pe monarhul barbar Odoacru, unde simbolismul întreit al Romei de Apus este reprezentat prin soare, lună și stele. El identifică cele trei simboluri ca simboluri ale „soarelui, lunii și stelelor — căci ele sunt, fără îndoială, folosite aici ca simboluri — [și] desemnează în mod evident marile luminătoare ale guvernării romane — împărații, senatorii și consulii ei. Episcopul Newton observă că ultimul împărat al Romei de Apus a fost Romulus, care, în batjocură, era numit Augustulus, sau „micul Augustus”. Roma de Apus a căzut în anul 476 d.Hr. Totuși, chiar dacă soarele roman fusese stins, luminătorii săi subordonați au strălucit slab câtă vreme senatul și consulii au continuat să existe. Dar, după multe răsturnări civile și schimbări ale sorții politice, în cele din urmă, în anul 566 d.Hr., întreaga formă a vechii guvernări a fost subminată, iar Roma însăși a fost redusă din poziția de împărăteasă a lumii la cea de sărac ducată tributar Exarhului de Ravenna.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

Aici găsim o altă mărturie a împărțirii întreite a Romei, care prefigurează unirea întreită a Romei moderne. În cazul Romei răsăritene și al împăratului Constantin, împărțirea întreită a fost

reprezentată de cei trei fii ai săi, dar în cazul Romei apusene ea a fost reprezentată de forma lor întreită de guvernare. Smith identifică apoi faptul că soarele, luna și stelele reprezintă o anumită ordine în care Roma apuseană a fost doborâtă. El își încheie narațiunea cu următoarea introducere a ultimelor trei trâmbițe.

„Oricât de înfricoșătoare au fost nenorocirile aduse asupra imperiului de primele incursiuni ale acestor barbari, ele au fost relativ ușoare în comparație cu nenorocirile care aveau să urmeze. Ele nu au fost decât asemenea picăturilor premergătoare ale unei ploi, înaintea torentului care avea curând să se reverse asupra lumii romane. Cele trei trâmbițe rămase sunt umbrite de un nor de vai, după cum se arată în versetele următoare.

„Versetul 13. Și am privit și am auzit un înger zburând prin mijlocul cerului, spunând cu glas tare: Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte glasuri ale trâmbiței celor trei îngeri, care încă urmează să sune.”

„Acest înger nu este unul din seria celor șapte îngeri ai trâmbițelor, ci pur și simplu unul care vestește că cele trei trâmbițe rămase sunt trâmbițe de vai, din cauza evenimentelor mai înfricoșătoare care urmează să aibă loc sub sunetul lor. Astfel, următoarea, sau a cincea trâmbiță, este prima vai; a șasea trâmbiță, a doua vai; iar a șaptea, ultima din această serie de șapte trâmbițe, este a treia vai.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

Vom continua cu cele trei Vaiuri ale trâmbițelor în articolul următor.

„Nenorocirile Romei imperiale, în prăbușirea ei, au fost vestite până la cea din urmă dintre ele, până când Roma a rămas fără împărat, fără consul și fără senat. «Sub exarhii de la Ravenna, Roma a fost degradată la rangul al doilea.» A fost lovită a treia parte a soarelui, și a treia parte a lunii, și a treia parte a stelelor. Neamul Cezarilor nu s-a stins odată cu împărații Apusului. Roma, înainte de căderea ei, nu deținea decât o parte din puterea imperială. Constantinopolul împărțea cu ea imperiul lumii. Și nici goții, nici vandalii nu au stăpânit peste acea cetate încă imperială, al cărei împărat, după cea dintâi strămutare a scaunului imperial de către Constantin, l-a ținut adesea pe împăratul Romei drept numitul și locțiitorul său. Iar soarta Constantinopolului a fost păstrată pentru alte veacuri și a fost vestită de alte trâmbițe. Din soare, din lună și din stele, deocamdată nu fusese lovită decât a treia parte.”

„Cuvintele de încheiere ale Trâmbiței a Patra sugerează restaurarea viitoare a Imperiului de Apus: «Ziua nu a luminat a treia parte din ea, și noaptea de asemenea.» În ceea ce privește autoritatea civilă, Roma a ajuns supusă Ravennei, iar Italia era o provincie cucerită a Imperiului de Răsărit. Dar, întrucât acest fapt aparține mai potrivit altor profeții, apărarea închinării la imagini a adus mai întâi puterile spirituală și temporală ale papei și ale împăratului într-o ciocnire violentă; iar, prin faptul că i-a conferit papei toată autoritatea asupra bisericilor, Iustinian și-a întins mâna de ajutor la promovarea supremației papale, care mai târziu și-a arogat puterea de a crea monarhi. În anul Domnului 800, papa i-a conferit lui Carol cel Mare titlul de Împărat al Romanilor.» — Keith. Acest titlu a fost apoi transferat din nou de la regele Franței la regele Germaniei. Iar prin împăratul Francisc al II-lea până și această ficțiune a fost în cele din urmă și pentru totdeauna lepădată, la 6 aug. 1806.” A. T. Jones, Marile Națiuni ale Zilei de Azi, 54.